

מסורת הש"ס

א) פסחים פא. עמ: ע"פ,
ב) ירוש' פסחים פ"ה ה"ג,
ג) [פסחים שם יומא לט: נא:
ד) יבמות מ. פטוטר.ד. נמנות.טו:
ה) מכילתא בא פ"ג,
ו) פסחים פ:
ז) מו"ק פסחים פ"ו ה"ה,
ח) גזיר פ"ד ה"ג,
ח"י מנחות פ"ק ה"ה,
ט) מ"ז סג:
י) [פסחים פ:
יא) ירוש' פסחים פ"ו ה"ד,
יב) גזיר פ"ט ה"ב,
יג) פסחים פ:
יד) ירוש' פסחים גזיר שם,
טו) פסחים טו:
יז) יומא:
יח) נמנות כה.
יט) יורקא גרובה פ"ד ה"ט,
כ) פסחים סא.,
כא) גזיר דנ.,
כב) זבחי פ"א מ"ר,
כג) יומא ו ע"ש.

הגהות הב"ח

א) נבא ל' מקשי נמי מיהא אית לל"ל ויתפת נמי ממק:
ב) רש"י ד"ה מפני וכו' קרננות גזיר טמא עמי תוריס:
ג) ד"ה דרמי וכו' וסבירא ליה דלזין:

שינויי נוסחאות

א) המוציא וברש' לל"ל (ש"ס:
ב) גי' ש"מ אמר רב איש רבי ואי מקשי נמי אמר ליה כו':
ג) כד"מ טסק קשיא:
ד) כד"ל (גד"מ:
ה) ודלוהא ולדקן לל"ל (ש"ס:
ו) גזיר לל"ל (רש"י:
ז) דמוקמי (קראס:
ח) דס"ד:
ט) דהאי אין הציץ מרצה על טומאת הגוף כו' (ש"ס:
י) לל"ל (רש"י:
יא) פליגי אדוקיני דרמי דהוא מוקים לל"ל (ש"ס:
יב) טמא כתיב (ש"ס:
יג) אם תמצא לומר דילמי (ש"ס:
יד) דלזין דוקיני (ש"ס:
טו) מיתא אפיראז אינו מוקן.
יז) דל"ל דל"ל סיכולין לפוך תוספת (ש"ס:
יח) ק"ה (קראס:
יט) ליה טומאת התהום הדלילתה כו' לל"ל (ש"ס:
כ) ולדקן מוקם כל התיבות שבמקרים:
כא) לל"ל דבעלים (ש"ס:
כב) חייא בכהן בטומאת כו' ואינו מרצה ביהודי כו' לל"ל ול"ג התיבות שבמקרים (ש"ס:
כג) ועי' פ"מ:
כד) מיתות של י"ג נמקם (ש"ס:
כה) בריש"י.
כז) ועי' במפרשים שנקיימיה גירסא.
כח) זאת כל:
כט) התהום דויבה (ש"ס:
לא) שחיטה, ואפילו אמר לן לאחר שחיטה ראיתי בה"ש של י"ג הא בעינן כו' לל"ל (ש"ס:
לב) לל"ל בטומאת (ש"ס:
לג) כו' ביום (ש"ס:
לד) פירשני דשמיטתין בכהן המרצה בצבור איירי וי"ל כו' (ש"ס:
לה) ועי' כד"ל, ק"ל, פ"מ, וכו"ן וקרי'א כו' וקשה על פ"ר רש"י מזה דשמיטתין בכהן המרצה איירי.
לז) ומיתת בצבור ט"ס הוא.
לח) ועש"כ:
כח) ג"ל בצבור דהא לא הותרה טומאת שרץ.
כט) רואה נגזיין כספ' ק"י.
לא) לל"ל ליה.
לב) דל"ק מוקם מה שבמקרים:
לג) כו' שני (צ"ס:
לד) כו' ולד' (צ"ס שו"ר).
לה) בדיח'
לז) ועי' גל' קרי' שמשכר זה.
לח) ובתוראי' א"כ קרי' כמז דסודס דברי הותי' קשה לעמוד עליהם.
לח) עש"כ:
כח) מקח' ואלין הוא קצת אחר כד"ל, אלא שד"י וילגא כתיב דשיימי אדוקי, וז"ע מה גזר במית דהריסם דלגן שאינם בדורים כ"ל:

לפי אגלו. הראוי לאכילה תכוסו עליו דהיינו שחיטה: **במקסת**. לשון מנין כמו מקסת ערךך (ויקרא כו): **ואיסקא אכולין למנויין**. מה מנויין מעבדי אף אוכלים מעבדי^א שאם שחטו לטמאים ולערלים וחולה^ב וזקן שאין יכולין לאכול כית פסול ואפי' הן מנויין דהא לפי אכלו צהאי קרא כתיב לגבי^ג מנויין: **וי לא מקשי נמי**. וסברי טמא מת משלח קרבנותיו דיעבד אית להו הך פיראז גופא דפרקינן לעיל אמילתייהו דמוקמינן^ד מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד:

מיתניזי. לוקני דרוס: **מפני שאמרו**. משנה היא כתיבד לולין (פסחים דף פ:
ב) דסמיר ועושה פסח כו'. קס"ד^א האי טומאה הגוף צבעלים קאמר ולהכי נקט גזיר ועושה פסח דאילו שאר קרבנות אין טומאת צעלים פסול בהן אכל עושה פסח אכילתו מעבבא וגזיר נמי כשנטמא בנת שסמר מזירותו וצריך לחזור ולמנות כדכתיב (במדבר ו) וכי ימות מת עליו וגו' ואין ראוי לקרבנות נגלחתו עד שיהיה ויצא תחילה קרבנות^ב (ו) מזירות טומאתו שתי תוריס ואשם וימנה את מזירתו ואחר כך יצא קרבנות מזירות טהרה וקמני אין האיך מרצה דיעבד: **אלמא נטמאו כו'**. כלומר אם שלח קרבנו ושחטו וזרקו עליו לא נפטר מפסח שני: **דני נמי**. דמרנא ניץ: **גזון שנטמא כהן בשרץ**. דמתן טמא פסול ואוקימנא שרץ דוק וכן נזיר ועושה פסח וזה"ל לכל קרבנות יחיד. והא דנקט הני משום סיפא נקט דבעי מיתני נטמא טומאת התהום הרי זה מרצה וכי גמירי היתר טומאת התהום כגזיר ועושה פסח גמירי לה כתיבד לולין וטומאת התהום טומאת פסח והתם מפרש צוהיב טומאת התהום

כו' והילכתא גמירי לה דהותרה כגזיר ועושה פסח כדאמר^א כתיבד לולין [פסחים דף פא:
ב] **לא אמרו**. דהותרה טומאת התהום כגזיר ועושה פסח אלא בטומאת המת כלבד: **מאי לאו למעוטי טומאת הסהום דשרץ**. דלא הותרה ומק"ו לא אחיז שאין דנין ק"ו מהלכה^ב: **טומאת הסהום דויבה**. כגון ראה בין השמשות ספק כולה מן היום או כולה מן הלילה ואין כאן אלא ראייה אחת ספק חזיה מן היום וחזיה מן הלילה והוי לה כשתי ראיות דזב מטמא צימים וצראיות^ג והך טומאת התהום הוא דממעט משום דחמירא דילוגא עליו מגופו: **דבעי רמי בר חמא**. כתיבד לולין [שס:] **כהן המרצה בקרבנותיהן**. של נזיר ועושה פסח הותרה לו טומאת התהום אם שנטמא בזה: **והא י' הכא צנחן אוקמא לה**. לרישא דקמני אין האיך מרצה על טומאת הגוף ועלה קמני נטמא טומאת התהום הרי זה מרצה: **דרמי צר חמא פליג יא**. הוא. אדוקני דרוס הוא מוקים לההיא בטומאת צעלים וסבירא^א דאין יחיד טמא מת משלח קרבנותיו דאכילת פסחים מעבב: **הא שמע**. מיתבחה לרמי צר חמא: **ונשא אהרן**. ציץ כתיב: **אם עון הקדשים**. פסול קרבנות ירצה ציץ: אם

דויבה. פ"ה כגון ראה בין השמשות של י"ג יא^א ספק כולה מן היום או מן הלילה ויש כאן שתי ראיות דזב מטמא צימים וצראיות וקשה דצפרק כתיב לולין (ג"י שס) לא מני משכח לרבי יוסי טומאת התהום^ב ולימא כי האי גזונא וגרסה לי צרו"ך דבעינן שהספק לא יהא נודע עד לאחר שחיטה^{בא} ואם אמרו לו לאחר שחיטה ראית בין השמשות סוף יום שלשה עשר הא בעינן טומאת^ב התהום שלא יהא אחד מירי צנוף העולם לך צעי ההם בשלמא לרבנן משכחת לה דשחטו על זב בשביעי שלו דשוחטין וזורקין על טמא שרץ ואח"כ ראה וסותר אכל לר' יוסי דאמר מקאת היום ככולו ומכאן ולהבא מטמא ולא סמר מידי [הכי משכחת ליה] ורבינו הקשה לימא שראה לפני שחיטה ושחטו עליו וסור הזב וראה שניה דסתר אפי' לר' יוסי וצריך למנות שבעה דזב תלוי צראיות וליכא לא תחילת היום שטרה על סוף היום ולירדי אחי שפיר דכיוון דראה בצפרא מיד היה ספק אזלי יראה עוד ציום^ב והוי כנרע הספק קודם שחיטה ורבינו ממרן צוה דכיון דראייה אינה לראשונה אלא שנייה דראייה אפי' דל"ק מועיל לו מה ששחטו וזרקו עליו אע"י דראייה שנייה מנטרפת לראשונה לחייבו מנין שבעה מכל מקום לעולם היה קרוי טמא שרץ בשעת עשיית הקרבן וגם אחר כן לא פקע שמו ויאל ידי פסחו וקשה על פירושו^ב משמעתינן (כהן המרצה ציצבור כה) (היא) וי"ל כגון שראה אחת צי"ג וטבל והעריב שמשו ושחט למחר הפסח ואחרי כן ראה שנייה ומנטרפת ואין זה קרוי נודע הספק קודם שחיטה כיון שטהור גמור בשעת שחיטה וליכא למימר אזלי יראה לשני^ב יומים ומנטרפין דלר' יא^ב יומי אינה מנטרפת לראשונה. צרו"ך:

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים כג.

הכא נמי נייתי ק"ו ליפוק מהיקשא ועוד קשה היכי יליף טמא שרץ דיחיד צק"ו מטמא מת דיחיד הא טמא^א גופיה דיחיד יליף על ידי מתוך וכי האי גזונא חשיב צצנין אב צפרק איזוהו מקומן (לקמן דף נא). דקאמר לן דסם כשר הואיל ולן כשר בצאימורין ודבר הלמד צצנין אב אינו חוזר ומלמד בקל וחומר וי"ל דבעיא היא בצאיזו מקומן והכא אם יא^א נאמר דילפי' קאמר ועוד י"ל דהאי מתוך אינו צצנין אב דאי הוי צצנין אב א"כ יאכל ציחיד כצציצור: וצקני דרוס אפי' במקשי. וחקני דרוס חזוי הוו ופליגי אמתני' דתמיד נשחט (פסחים דף סא). דמתן השוחט לערלים ולטמאים פסול אי נמי סבירא להו כר' נתן ולית להו הא דקאמר הש"ס כתיבד לולין (שס דף עט): דמודה ר' נתן היכא דגברא לא חזי: **בפני שאמרו**

גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^א דרוס תנאי היא אפירכא^א דסיפא סמין דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון יא^א טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה דלחימא פרק כתיבד לולין (פסחים פ:
ב) טומאת שרץ אוקמינן דמוקמינן^א מתינתין בכהן טמא שרץ אכל כהן טמא מת האיך מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום נו'** בעלים. יחיד: **מפני שאמרו** גזיר ועושה פסח. אע"ג דפרש"י וקני יא^{א</}